

گام

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهراء (س)
سال سوم - شماره هفتم - پاییز ۱۳۹۶ قیمت ۵۰۰۰۰ ریال

Нижнекамская соборная мечеть
مسجد جامع شهر نيزکامسک

Суп Томатный

Город серьезных
женщин

Солнце русской
ПОЭЗИИ

Содержание

Город серьезных женщин	۴
Русский дом	۷
Весенние и летние праздники	۹
Древние славяне	۱۱
Солнце русской поэзии	۱۳
Осень - любимое время года	۱۵
Знакомство с русским произведением "Обломов"	۱۷
Стихотворение "В тот год осенняя погода" с переводом	۱۹
Биография "Михаил Михайлович Зощенко"	۲۰
Рассказ "Старый повар"	۲۱
Рецепт разных супов	۲۵
Кроссворды	۲۶

بسم الله الرحمن الرحيم
فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س)
سال سوم - شماره هفتم - پاییز ۱۳۹۶
صاحب امتیاز: انجمن علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س)
مدیر مسئول: محدثه چراغعلی
سردبیر: سحر خلخالی
کارشناس نشریات: زهرا وزیری
استاد راهنما: سرکارخانم ناهیده کلاشی
هیئت تحریریه: ترنم اداوی، محدثه چراغعلی، زهرا حمزه نژاد، سحر خلخالی، رقیه عظیمی، شیرین عینی، مهدیه فصیحی، سحر قزوی نیان، میترا مرادی، مهناز درویشی، آناهیتا دیناروند
صفحه آرا: غلام رضا قدرتی
چاپ: چاپ خانه ی دانشگاه الزهراء(س)
تلفن: ۸۸۰۴۱۳۴۳

آدرس: میدان ونک، ده ونک، دانشگاه الزهراء(س)، اداره کل امور فرهنگی
وبلاگ انجمن علمی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س): <http://russianalz.blogfa.com>

Город серьезных женщин

В современном Иране наличие высшего образования у невесты становится важной частью её приданого.

Девушки составляют около 60 процентов от общего числа учащихся иранских вузов. Даже в деревнях сегодня все реже можно встретить «высочивших замуж» сразу после школы. Это объясняется государственной политикой на базе принципа «Знание – сила», внедрением новейших образовательных программ с установкой на формирование в стране своей независимой научной базы в таких сферах, как информационные технологии, космическая промышленность, медицина, ядерная энергетика, нанотехнологии. Женщины Ирана принимают активное участие в работе учебных заведений, исследовательских центров, больниц, занимают ответственные должности в суде и органах власти. Но важно и другое – девочкам еще в школе объясняют, что они – главные трансляторы знаний для будущего поколения, ведь именно матери предстоит формировать у своих детей адекватное представление о современном мире.

В иранских вузах обычно смешанное обучение – юноши и девушки занимаются в одной аудитории. Но есть специальный университет, куда принимают только представительниц прекрасного пола – это женский университет «Аль-Захра». В ИРИ в настоящее время функционирует более 2000 вузов, из которых 587 входят в международный рейтинг. Университет «Аль-Захра» занимает в этом престижном списке 37-строчку.

Однако не будет преувеличением сказать, что «Аль-Захра» – один из ведущих университетов Ирана и единственный полномасштабный женский университет на Ближнем Востоке. В университете 10 факультетов:

- биологии
- инженерно-технический
- искусств
- литературы
- математики
- психологии и педагогики
- социальных наук и экономики

شهر زنان جدی

امروزه در ایران داشتن تحصیلات عالی برای نوعروسان به عنوان بخش مهمی از جهیزیه آنها محسوب می شود. بانوان حدود شصت درصد از دانشجویان موسسات آموزشی عالی ایران را تشکیل می دهند. حتی امروزه به ندرت در مناطق روستایی می توان "ازدواج و تشکیل خانواده بعد از اتمام تحصیلات مدرسه را مشاهده کرد. این موضوع را می توان با تکیه بر اصل "دانش قدرت است" توجیه کرد، که در برنامه های آموزشی جدید کشور در حوزه هایی مانند فناوری اطلاعات، صنعت فضاوردی، پزشکی، انرژی هسته ای، فناوری نانو در مسیر استقلال علمی کشور گنجانده شده است. بانوان ایرانی حضور فعالی در اجتماع، موسسات آموزشی، مراکز پژوهشی، بیمارستان و در محاکم قضایی و دستگاه های حکومتی دارند. اما نکته حائز اهمیت این است که بانوان منتقل کنندگان دانش به نسل آینده می باشند که این نقش در مدرسه برایشان به تفصیل تشریح می شود. مادران امر پرورش فرزندان خود را با معرفی دنیای امروز آغاز می کنند. در مؤسسات آموزش عالی ایرانی کلاس های آموزشی به صورت مختلط برگزار می گردد. اما در این میان دانشگاهی وجود دارد که فقط دانشجوی دختر می پذیرد و این دانشگاه دخترانه دانشگاه الزهرا است. در حال حاضر در جمهوری اسلامی ایران بیش از ۲۰۰۰ مؤسسه آموزش عالی دایر است. از میان ۵۸۷ مؤسسه آموزشی که دارای اعتبار بین المللی می باشند، دانشگاه الزهرا رتبه ۳۷ ام را کسب کرده است. اغراق آمیز نخواهد بود اگر بگوییم دانشگاه الزهرا یکی از عالی ترین دانشگاه های ایران و تنها دانشگاه جامع زنان در خاورمیانه است. این دانشگاه دارای ۱۰ دانشکده به نام های: دانشکده زیست شناسی، فنی- مهندسی، هنر، ادبیات، ریاضیات، علوم تربیتی و روانشناسی، علوم اجتماعی و اقتصاد، الهیات، فیزیک و شیمی و تربیت بدنی و علوم ورزشی است.

رشته های آموزشی در مقطع کارشناسی شامل ۵۱ رشته و در مقطع کارشناسی ارشد شامل ۸۳ رشته و مقطع دکتری شامل ۳۱ رشته است. دانشگاه الزهرا در بخش مرکزی تهران، خیابان شیخ بهایی شمالی در منطقه ونک واقع شده است و مدت ها از جاذبه های اصلی این منطقه محسوب می شده است.

دانشگاه در سال ۱۹۶۴ تأسیس شد و در ابتدا مدرسه عالی دخترانه نام داشت که در آن ۹۰ دانشجوی دختر در سه رشته "زبان انگلیسی"، "حسابداری"، "روانشناسی" مشغول به تحصیل بودند. در سال ۱۹۷۹ پس از انقلاب اسلامی در ایران، نام دانشگاه از مدرسه عالی دخترانه به دانشگاه الزهرا، (یا همان فاطمه نام دختر پیامبر اسلام) تغییر داده شد. مبنای انتخاب اساتید در این دانشگاه صرفاً بر اساس تفکیک جنسیتی

دانشجویان سجاده هایشان را پهن می کنند و در مورد موضوع دیگری صحبت نمی کنند.

آموزش دانشجویان شکل منسجمی دارد و تلاش شده است با نحوه بکارگیری مهارت های واقعی لازم در زندگی مطابقت داشته باشد. شایان ذکر است که در دانشگاه مرکز تخصصی "کار آفرینی و ارتباط با صنعت" وجود دارد که دانشجویان هر رشته ای می توانند تجربه عملی کسب و کار داشته باشند و از حمایت های حقوقی مبنی بر رفع موانع و کاهش ریسک برخوردار شوند. در دانشکده ادبیات دانشگاه الزهرا چهار زبان خارجی از جمله زبان عربی، انگلیسی، فرانسوی و روسی تدریس می شود. رئیس دانشکده ادبیات خانم دکتر سوسن قهرمانی قاجار دانشیار گروه زبان انگلیسی است. دکتر سعیده دست آموز مدیریت گروه زبان روسی را به عهده دارد. بنده در یکی از کلاس های ایشان که مربوط به خلاصه نویسی و تلخیص متون بود، حضور داشتم.

پیرو ضرب المثل فارسی "تا به آب نرنی شناگر نمی شوی" اینک مجله گام "شاگ" برای دانشجویان زبان روسی همانند این استخر است. دانشجویان برای هر شماره مجله مشتاقانه موضوعاتی را در اینترنت به زبان روسی جستجو و سپس آن را ترجمه، تصاویر را جمع آوری، مقالات را صفحه آرایی می کنند و شایان ذکر است که بنده به شخصه همه مطالب را با علاقه زیادی خواندم. زندگی راستین اثر لف تالستوی، نامه چارلی چاپلین به دخترش، تاریخچه پیدایش بابا نوئل، چیستان، معما و دستور پخت غذا که دانشجویان در مجله گنجانده بودند. دانشجویان در مجله جداول دستوری مفیدی تنظیم کرده اند. به عنوان مثال، جدول صرف ضمیر، جدول مقایسه ای ضرب المثل های فارسی با روسی وجود دارد و در هر شماره ترجمه هایی از شعرهای کلاسیک روسی گنجانده شده است.

نیا رستوران در سبک سنتی، که در ۱۹-امین سده ساخته شده و در وضعیت عالی نگهداری می شود. غذا در آنجا سنتی، بسیار باکیفیت و در اندازه های بزرگ است. در کنار رستوران باغی زیبا، که دانشجویان می توانند در سایه بنشینند و چیزی را یاد بگیرند یا درس بخوانند. در نزدیکی مسجدی، که هنوز در حال ساخت است. در کنار مسجد، یک ساختمان کوچک، که به یاد شهدای جنگ ایران و عراق ساخته شده است. دانشجویان در آنجا نماز می خوانند و هیچگاه در مورد آن صحبت نمی کنند.

تربیت در دانشگاه با تسلط بر مهارت های عملی، که در زندگی ضروری است، همراه است. به عنوان مثال، دانشجویان می توانند در مراکز تخصصی "کار آفرینی و ارتباط با صنعت" تجربه عملی کسب و کار داشته باشند و از حمایت های حقوقی مبنی بر رفع موانع و کاهش ریسک برخوردار شوند.

در دانشگاه «آل-زاهرا» چهار زبان خارجی تدریس می شود: روسی، انگلیسی، فرانسوی و عربی. روسی را به عهده دکتر سعیده دست آموز مدیریت گروه زبان روسی است. بنده در یکی از کلاس های ایشان که مربوط به خلاصه نویسی و تلخیص متون بود، حضور داشتم.

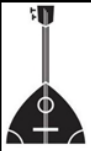
دانشگاه «آل-زاهرا» چهار زبان خارجی تدریس می کند: روسی، انگلیسی، فرانسوی و عربی. روسی را به عهده دکتر سعیده دست آموز مدیریت گروه زبان روسی است. بنده در یکی از کلاس های ایشان که مربوط به خلاصه نویسی و تلخیص متون بود، حضور داشتم. پیرو ضرب المثل فارسی "تا به آب نرنی شناگر نمی شوی" اینک مجله گام "شاگ" برای دانشجویان زبان روسی همانند این استخر است. دانشجویان برای هر شماره مجله مشتاقانه موضوعاتی را در اینترنت به زبان روسی جستجو و سپس آن را ترجمه، تصاویر را جمع آوری، مقالات را صفحه آرایی می کنند و شایان ذکر است که بنده به شخصه همه مطالب را با علاقه زیادی خواندم. زندگی راستین اثر لف تالستوی، نامه چارلی چاپلین به دخترش، تاریخچه پیدایش بابا نوئل، چیستان، معما و دستور پخت غذا که دانشجویان در مجله گنجانده بودند. دانشجویان در مجله جداول دستوری مفیدی تنظیم کرده اند. به عنوان مثال، جدول صرف ضمیر، جدول مقایسه ای ضرب المثل های فارسی با روسی وجود دارد و در هر شماره ترجمه هایی از شعرهای کلاسیک روسی گنجانده شده است.

منبع: <http://parstoday.com/ru/news/iran-i66156>

منبع: <http://adabiat.alzahra.ac.ir>

آئیدا سوبولیا

ترجمه: مهناز درویشی، ورودی ۹۳ مقطع کارشناسی

Русский дом

Русские крестьяне строили дома из дерева. Каменные дома были редкостью даже в городе, только богатые, знатные люди могли построить себе дом из камня. Две главные части русского дома – изба и сени. Изба – это комната, где стоит печь. Раньше избой называлась тёплая часть дома. Чтобы холодный воздух с улицы не попадал в дом, перед избой строили сени. Сени также соединяли жилую и хозяйственную части дома. Позже избой стали называть весь деревенский дом.

Недалеко от дома, ближе к реке, строили баню. С давних времён в бане не только мылись и отдыхали, но и лечились от многих болезней. Горячий пар и берёзовый веник заменяли крестьянину врачей и лекарства. Поэтому в старину говорили: «Баня парит, баня правит!»

Душой крестьянского дома была печь. Она давала тепло и использовалась для приготовления пищи. В печи пекли хлеб и пироги, варили щи и кашу, готовили мясо

خانه‌ی روسی

روستایی‌های روسیه خانه‌هایشان را از چوب می‌ساختند. خانه‌های سنگی حتی در شهر هم کم‌شمار بود، تنها افراد ثروتمند و نامدار می‌توانستند برای خود خانه‌ای از سنگ بسازند. دو بخش مهم خانه‌ی روسی «ایزبا» و «طاق» است. ایزبا اتاقی است که اجاق در آن قرار دارد. در گذشته ایزبا را قسمت گرم خانه می‌نامیدند. برای جلوگیری از ورود باد سرد از بیرون به داخل خانه در مقابل ایزبا، طاق را می‌ساختند. طاق هم بخش‌های مسکونی و اقتصادی خانه را به هم وصل می‌کرد. بعدها تمام خانه‌ی روستایی ایزبا نام گرفت.

در فاصله‌ای نه چندان دور از خانه و نزدیک به رودخانه گرمابه را می‌ساختند. روس‌ها از گذشته‌های دور در گرمابه نه تنها استحمام و استراحت می‌کردند بلکه بسیاری از بیماری‌ها خود را درمان می‌کردند. بخار گرم و چوب درخت توس برای روستاییان جایگزین پزشکان و داروها شدند. به همین دلیل در زمان گذشته می‌گفتند: «گرمابه هم گرم می‌کند و هم درمان».

روح خانه‌ی روستایی اجاق آن بود. اجاق به خانه گرما می‌داد و برای تهیه غذا استفاده می‌شد. در اجاق نان، پیراشکی، شی و کاشا می‌پختند و گوشت و سبزی آماده می‌کردند. علاوه بر این در اجاق قارچ، میوه‌ی بوته‌ای و ماهی خشک می‌کردند. نزدیک اجاق – که گرم‌ترین مکان خانه بود – معمولاً سالمندان و کودکان می‌خوابیدند. در اجاق حتی می‌شد استحمام کرد.

и овощи. Кроме того, в печи сушили грибы, ягоды, рыбу. На печи – самом тёплом месте в доме, обычно спали старики и дети. В печи даже можно было мыться. Обычно печь ставили в углу справа или слева от входа. Рядом с печью висели рукомойник и полотенце. Напротив печи находился красный угол – главное место в избе. В красном, то есть красивом, углу стояли иконы. Каждый крестьянин был верующим, само слово «крестьянин» означает «крещёный человек», то есть христианин. Поэтому к иконе относились с особым почтением. Каждый человек, входящий в дом, крестился на иконы. Красный угол считался самым почётным местом, там сидел хозяин дома или дорогие гости.

Мебель в избе была простая: стол, лавки, полки для посуды, сундуки. На широких лавках сидели и спали. В сундуках хранили одежду. Чем богаче была семья, тем больше у неё было сундуков. Если в семье росла

девочка, в сундуке для неё собирали приданое – одежду, посуду, украшения. После свадьбы она брала приданое в дом мужа.

На полках вдоль стен стояла посуда, в которой хранили продукты и готовили пищу: горшки, чашки, миски. Посуду делали из дерева. Горячую пищу хозяйки готовили в глиняных горшках. Горшок имел особую форму, благодаря которой тепло, идущее от печи, охватывало со всех сторон равномерно. Поэтому пища в горшке не пригорала и получалась особенно вкусной. В XVIII в. в Россию впервые привезли чай. Родилась традиция русского чаепития. В это время появились первые самовары – металлические сосуды, в которых вода нагревается с помощью горячих углей. Лучшие самовары делали в городе Туле. Тульские самовары были самыми разными по форме и размерам. С тех пор нельзя представить крестьянский дом без самовара.

мعمولا اجاق را در گوشه‌ی سمت راست یا چپ در ورودی قرار می‌دادند. در کنار اجاق، روشویی و حوله را قرار می‌دادند.

در مقابل اجاق، «گوشه‌ی قرمز» قرار داشت که اصلی‌ترین مکان در ایزبا بود. در گوشه‌ی قرمز یا گوشه‌ی زیبا (در گذشته واژه **красный** به معنای زیبا بوده است) تمثال‌ها قرار داشتند. هر روستایی، فردی معتقد بود، خود واژه‌ی روستایی در زبان روسی به معنای «فردیست که غسل تعمید داده شده» و به عبارتی دیگر مسیحیست. به همین سبب، به تمثال‌ها احترام خاصی می‌گذاشتند. هر کسی که وارد خانه می‌شد به سمت تمثال‌ها صلیب می‌کشید. گوشه‌ی قرمز با اهمیت‌ترین مکان خانه محسوب می‌شد و در آنجا صاحب‌خانه و مهمان‌های گرانقدر می‌نشستند.

مبلمان ایزبا ساده بود: میز، نمیکت‌ها، طاقچه‌های ظروف و صندوق‌ها. روس‌ها روی طاقچه‌های بزرگ می‌نشستند و می‌خوابیدند. در صندوق‌ها، لباس‌هایشان را نگهداری می‌کردند. هر چه خانواده ثروتمندتر بود، صندوق‌های بیشتری داشت. اگر خانواده دارای دختر کوچکی بود، برایش در صندوق جهیزیه‌ای نظیر لباس، ظروف و زیورات جمع‌آوری می‌کردند. دختر پس از ازدواج این جهیزیه را به خانه همسرش می‌برد.

روی طاقچه‌ها در طول دیوارها، ظروفی از قبیل «گورشاک»، فنجان و کاسه قرار داشت که در داخلشان مواد غذایی نگه‌داری یا غذا آماده می‌شد. ظرف‌ها از چوب ساخته می‌شدند. صاحب‌خانه غذای داغ را در گورشاک‌های سفالی آماده می‌کرد. گورشاک شکل خاصی داشت که به کمک آن گرمای اجاق از همه‌ی جهات به طور برابر آن را در برمی‌گرفت. این سبب می‌شد غذا در گورشاک نسوزد و بسیار لذیذ شود.

اولین بار در قرن ۱۸ میلادی چای وارد روسیه شد و آداب صرف چای شکل گرفت. در این زمان نخستین سماورها پدید آمدند؛ ظروفی فلزی که در داخلشان آب به کمک زغال گرم می‌شود. بهترین سماورها در شهر «تولا» ساخته می‌شد. سماورهای تولا در شکل و اندازه، بسیار متفاوت بودند. از آن زمان نمی‌توان خانه‌ی روستایی را بدون سمادر تصور کرد.

Весенние и летние праздники

Главный Весенний христианский праздник Пасха. По-другому его называют Светлое воскресенье. В этот день верующие празднуют чудесное воскресение Иисуса. По старому обычаю люди приветствуют друг друга словами "христос воскрес!". Им отвечают: "Воистину воскрес!". После этого люди трижды целуют друг друга.

Пасха — это светлый и радостный праздник, воскресенье Христа символизирует победу жизни над смертью. С давних времён символом жизни является яйцо, поэтому на Пасху принято дарить друг другу крашеные яйца.

На Пасху заканчивается Великий пост, и хозяйки готовят специальные праздничные блюда. Самое известное куличи, которые пекут из особого теста. Накануне Пасхи куличи и крашеные яйца приносят в церковь и освятят их.

Другие известные Весенне-летние праздники — Троицын день и день Ивана Купалы.

День Пресвятой Троицы отмечали в воскресенье, на пятидесятый день после Пасхи. Хотя этот праздник церковный, многие традиции, связанные с ним, сохранились со времён язычества. Троицу люди связывали с живой природой. Дома и храмы украшали живыми цветами, ветками деревьев. На Троицу люди собирали полевые цветы, освящали их в храме, сушили и хранили за иконами: считалось, что эти травы могут спасти

Жشن های بهاری و تابستانی

یکی از جشن های مهم بهاری مسیحیان، عید پاک است. غیر از این، یکشنبه مقدس هم نامیده می شود. در این روز، مومنین، یکشنبه شگفت انگیز رستاخیز مسیح را جشن می گیرند. برحسب عادت قدیمی مردم با کلمات «مسیح دوباره زنده شد» به هم تبریک و تهنیت می گویند. به آن ها پاسخ داده می شود: «حقیقتاً دوباره زنده شد». سپس مردم سه بار با هم ربوبوسی می کنند.

عید پاک، این جشن مقدس و ملی، رستاخیز مسیح، سمبل پیروزی زندگی بر مرگ است. از زمان های قدیم تخم مرغ سمبل زندگی بود، به همین دلیل در عید پاک مرسوم بود که به یکدیگر تخم مرغ رنگ شده هدیه می دادند.

روزه کبیر در عید پاک پایان می پذیرد و زنان خانه دار غذا های ویژه جشن را آماده می کنند. معروف ترین شان کلوجه هایی است که از خمیر مخصوصی پخته می شود. در آستانه عید پاک کلوجه ها و تخم مرغ های رنگی را به کلیسا می برند و آن ها را متبرک می کنند.

از دیگر جشن های معروف بهاری تابستانی، روز عید پنجاهه و روز ایوان کوپالا می باشد.

عید پنجاهه مقدس را در روز یکشنبه، ۵۰ روز بعد از عید پاک جشن می گرفتند. با وجود اینکه این یک جشن کلیسایی است، سنت های فراوان مربوط به آن، از زمان بت پرستی باقی مانده است. در عید پنجاهه مردم با طبیعت زنده پیوند برقرار می کردند. خانه ها و کلیسا ها را با گل های طبیعی و شاخه های درختان تزئین می کردند. در این روز مردم گل های صحرایی جمع می کردند، آن ها را در کلیسا متبرک، خشک و پشت تمثال ها نگهداری می کردند. بر این حساب که این گیاهان می توانند خانه را از آتش نجات دهند.

درخت توس سمبل این جشن بود. در روسیه باستان این درخت را فوق العاده دوست داشتند. دختران شیک پوش به بیشه های درختان توس می رفتند، نهال های زیبای درخت توس را پیدا می کردند و آن را با

дом от пожара.

Символом праздника была берёза, это дерево на Руси особенно любили. Нарядно одетые девушки шли в берёзовую рощу, находили красивую молодую берёзку, украшали её лентами и цветами. Вокруг этого дерева водили хоровод и пели песни. Хоровод – это особое явление русской народной культуры, которое сочетает танец, пение и игру. Участники хоровода – обычно девушки – брались за руки и медленно, с песнями ходили по кругу.

24 июня, в самый длинный день в году, отмечали праздник Ивана Купалы. Этот праздник в древности был у многих народов Европы.

День Ивана Купалы – языческий праздник, посвящённый главным природным стихиям – воде и огню. считалось, что огонь и вода очищают человека, поэтому на Купалу разжигали костры и устраивали купание. От слова "купать" и произошло название праздника. Обычно с этого дня вода в реках и озёрах считалась достаточно тёплой для купания.

Вечером на Ивана Купалу крестьяне надевали чистые

белые рубахи и шли за деревню разводить костры. Девушки и юноши прыгали через огонь, держась за руки: если они не разомкнут руки, то скоро поженятся. Заканчивался праздник ночным купанием.

Девушки в этот день гадали: они бросали в воду венок и смотрели, как он поплывёт. Если прямо – то девушку ждёт скорая свадьба, если кругами – то свадьбы не будет. Самая плохая примета – если венок утонет.

Люди считали, что в ночь на Ивана Купалу происходят разные чудеса. Например, травы, которые люди собрали в лесу, имели волшебную силу. Только в эту ночь можно было увидеть цветок папоротника. Тот, кто найдёт его, научится понимать язык животных и птиц. Эта легенда легла в основу повести Н.В. Гоголя "Вечер накануне Ивана Купалы".

Православная церковь была против этого праздника, так как считала его языческим. Возможно, именно поэтому в XIX в. праздник Ивана Купалы почти исчез на Руси.

روبان وگل ها تزئین می کردند. اطراف این درخت می چرخیدند و ترانه می خواندند. «خاراود» یکی از رسوم خاص فرهنگ ملی روسی است که با رقص و آوازخوانی و بازی تلفیق شده است. شرکت کنندگان خاراود که معمولاً دختران جوان بودند، دست هم را می گرفتند و با خواندن ترانه ها به آرامی دایره وار می چرخیدند.

بیست و چهارم ژوئن، در طولانی ترین روز سال، روز ایوان کوپالا را جشن می گرفتند. در دوران باستان این جشن بسیاری از ملت های اروپایی بود. روز ایوان کوپالا، که ریشه در آیین بت پرستی داشته، به مهم ترین عناصر طبیعت یعنی آب و آتش اختصاص یافته بود. اعتقاد براین بود که آتش و آب انسان را تطهیر می کنند، به همین دلیل روز ایوان کوپالا، خرمن آتش روشن می کردند و آبتنی می کردند. نام این جشن هم از کلمه «کوپات» گرفته شده است. معمولاً در این روز آب رودخانه ها و دریاچه ها به قدر کافی برای آبتنی گرم می باشد.

شب جشن ایوان کوپالا، کشاورزان پیراهن سفید تمیز می پوشیدند و به خارج روستا می رفتند تا آتش بیفروزند. دختران و پسران جوان دست در دست هم از روی آتش می پریدند: اگر دست آن ها از یکدیگر جدا نمی شد یعنی به زودی ازدواج خواهند کرد. این جشن با آبتنی شبانه به پایان می رسید.

دخترها در این روز فال می گرفتند: آن ها تاج گلی را در آب رها و تماشا می کردند که چگونه در آب شناور می شود. اگر مستقیم در حرکت باشد به زودی جشن عروسی در انتظار این دختر است، اگر پیچ و تاب بخورد عروسی نخواهد بود. بدترین نشانه این بوده است که تاج گل غرق شود.

مردم معتقد بودند که در شب ایوان کوپالا معجزات مختلفی روی می دهد. برای مثال، علف هایی که مردم در جنگل جمع کردند نیروی سحرآمیز دارند. فقط در این شب بوده است که می توانستند گل سرخس ببینند. هر کسی که آن را پیدا می کرد، زبان حیوانات و پرندگان را می فهمید. این افسانه اساس داستان «شب پیش از ایوان کوپالا» اثر نیکالای واسیلیویچ گوگل قرار گرفته است.

کلیسای ارتدکس با این جشن مخالف بود، زیرا آن را بت پرستانه بشمار می آوردند. شاید بتوان گفت به همین دلیل در قرن ۱۹ میلادی جشن ایوان کوپالا تقریباً در روسیه باستان از بین رفت.

Что они умели?

Славяне не делили время на прошлое, настоящее и будущее. Они представляли его как круг, цикл. Само слово время означает вертящееся и родственно глаголу вертеть. Жизнь славян подчинялись движению такого времени, шла по установленному природой циклу, кругу. В государственном Эрмитаже хранится сосуд, сделанный славянским мастером более тысячи шестисот лет назад. На нем изображен календарь, который отражает такой круг ежегодных занятий наших предков. Отчасти названия этих занятий запечатлелись в старых славянских названиях месяцев. Славяне издревле были земледельцами. В феврале – они вырубали леса, затем деревья сохли – март назывался сухой. В апреле участок выжигали (апрель-березозол), и после этого новые рукотворные поля, причем зола и уголь были прекрасным удобрением, хотя и кратковременным. Почва через несколько лет истощалась, и поля приходилось часто менять. В общеславянском языке много названий культурных растений. Это просо, ячмень, жито, овес, пшеница, рожь, боб, чечевица, горох, зерно, колос. Примечательно, что общеславянским названием хлеба является жито, независимо от того, из чего он выпечен – пшеницы, ржи, овса и т.д.

آن ها چه می دانستند؟

اسلاوها زمان را به گذشته، حال و آینده تقسیم نمی کردند. آن را همچون دایره و چرخشی می دانستند. خود واژه ی زمان به معنای چرخیدن به دور خود و هم ریشه فعل چرخیدن (به روسی) است. زندگی اسلاوها مطابق با چرخش چنین زمان هایی است، به دنبال چرخه ای که طبیعت، دایره وار ایجاد می کرد. در ارمیتاژ دولتی، بشقابی نگهداری می شود که به دست استادکاران اسلاوی در بیش از شش صد هزار سال پیش ساخته شده است. روی آن تقویمی ترسیم شده که چنین چرخش سالیانه ی پیشه ی نیاکان مان را بازتاب می دهد. اسامی این پیشه ها تا حدی و نسبتاً در اسامی ماه های اسلاوهای باستان نقش بسته است. اسلاوها از زمان های بسیار قدیم کشاورز بودند. در فوریه (ماه کبود)، آن ها درختان جنگل ها را می بریدند، سپس خشک می کردند، ماه مارس هم ماه خشک نامیده می شد. در ماه آپریل (ماه توس سبز) زمین ها را می سوزاندند و پس از آن زمین های جدید مصنوعی را با آهک و خاکستر می آمیختند که گرچه برای کوتاه مدت کودهای عالی بودند. خاک پس از چند سال ناتوان و زمین می بایست به طور مداوم عوض می شد. در زبان اسلاو همگانی اسامی بسیاری از گیاهان کشت شده وجود دارد. آن ها: گندم، جو، غله، جو صحرایی، گندم، چاودار، لوبیا، عدس، نخود. جالب اینجاست که در اسامی رایج اسلاوی واژه ی نان، ژیتا بود، بدون آنکه به چیزی که از آن پخته می شود؛ گندم، چاودار، جو وغیره، بستگی داشته باشد. ریشه ی این واژه، همانند واژه ی زندگی و همچنین در واژه های شکم، چربی و رگ می باشد. اسامی رایج گیاهان بسیاری؛ پیاز، برنج و هویج وجود دارند. در این رابطه، واژه ی کلم باتوجه به نامش از رومی ها گرفته و واژه ی سبب زمینی هم به کلی از زمان پتر کبیر وارد شده بود.

корень этого слова тот же, что и в слове жизнь, а ещё в словах живот, жир, и жила. Есть много общих названий и огородных растений – лук, репа, морковь. А вот капуста пришла к нам, судя по её названию, от римлян; картошка же и вовсе в XVIII веке, при Петре Великом. Описанный способ обработки земли был очень тяжелым и не давал много зерна. Совсем иные результаты приносило пашенное земледелие, развившееся у ряда славянских племен в VIII – IX веках. Более качественная обработка почвы железными орудиями и удобрение её позволили не бросать старые пашни, а улучшать их и получать высокие урожаи. Новый способ славяне узнали раньше своих соседей – скандинавов, болтов, финно-угров, что оказалось важным для их исторического развития.

Среди древнейших занятий были и охота, рыболовство, птицеводство, бортничество. Мы знаем много общеславянских названий животных и птиц. Это лиса, крот, лось, медведь, конь, бык, вол, корова, кура, утка, голубь и многочисленные другие.

Славянские племена разводили домашний скот. При этом сначала он пасся без всякого присмотра.

Позднее за скотом стали ухаживать, появились пастухи, это увеличило количество молока и мяса, а также давало естественные удобрения для полей. Произошло это тоже раньше, чем у соседних народов. На нашем календаре есть месяц сентябрь – рюень (когда олени ревут, начиная осенние бои), этот месяц, а также декабрь обозначены перевесами – огромными сетями для ловли уток и гусей. В августе – серпне – жали хлеб, о чем говорят колосья на календаре, в октябре – убирали лен, этому месяцу на сосуде соответствуют пасмы.

абор мربوط به زراعت زمین بسیار سنگین بود و محصول زیادی برداشت نمی شد. به طور کلی نتایج بسیار متفاوتی از کشاورزی با شخم بدست آمده بود که در تعدادی از قبایل اسلاوی در قرن های ۸ و ۹ توسعه یافت. کشت خالص بهره ور به وسیله ی ابزار آهنی و کوددهی به آن اجازه داد که زمین های زراعی قدیمی را رها نکنند بلکه آن ها را تقویت و محصولات زیادی را برداشت کنند. اسلاوها با روش جدید پیش تر از همسایگان شان، اسکاندیناویایی ها، بالتیک ها، فنلاندی-اوکراییی ها آشنا شدند که برای تحول تاریخی آن ها بسیار حائز اهمیت بود.

شکار، ماهیگیری، پرورش طیور و ریسمان بافی نیز در میان پیشه های کهن قرار داشت. ما اسامی رایج اسلاوی بسیاری حیوانات و پرندگان را می دانیم. آن ها: روباه، موش، گوزن، خرس، اسب، گاو نر، گاو میش، مرغ، اردک، فاخته و بسیاری دیگر بودند.

قبایل اسلاوی حیوانات اهلی را پرورش می دادند. در ابتدا آن ها را بدون هیچ نظارتی پرورش می دادند.

بعد ها شروع به مراقبت از دام کردند، چوپانان پدیدار شدند و این افزایش مقدار شیر و گوشت و همچنین کودهای طبیعی برای دشت ها به دنبال داشت. این امر هم پیش تر نسبت به همسایگان شان رخ داد. در تقویم ما، ماه سپتامبر ربون است (زمانی که گوزن ها می غرند، شروع جنگ های پاییزی است)، این ماه و همچنین دسامبر، بهترین ماه ها برای شکار اردک و غاز با تورهای بزرگ بود. در آگوست (داس) آن ها غلات را می سایدند که در تقویم با خوشه ها نشان داده شده اند. در ماه اکتبر، کتان ها را تمیز می کردند، این ماه بر روی ظرف معادل با زمستان است.

Пушкина знают и любят во всем мире. Доказательством тому служат памятники, установленные в честь «солнца русской поэзии».

پوشکین چهره ای شناخته شده و محبوب در همه جهان است. و همین، دلیل ساخت بناهای تاریخی به افتخار «خورشید شعر روسی» است.

6 июня 1880 года на Страстной площади (сейчас — Пушкинская) в Москве был открыт памятник Александру Пушкину.

۶ ژوئن سال ۱۸۸۰ در میدان استراسنایا (پوشکینسکایا کنونی) در مسکو از بنای یادبود الکساندر پوشکین رونمایی شد.

Несмотря на то что сам поэт в Риме никогда не был, В ۲۰۰۰ году в Риме открыли официальный памятник Пушкину.

با وجود اینکه شاعر هرگز در رم حضور نداشته است، در سال ۲۰۰۰ از بنای یادبود پوشکین در رم رونمایی شد.

В 2010 году в Цхинвале (Южная Осетия) был открыт новый памятник Пушкину. Его установили на том же месте, где стоял разрушенный во время военного конфликта августа 2008 года монумент.

در سال ۲۰۱۰ در تسخینوالی (اوستیای جنوبی) از مجسمه ی جدید پوشکین رونمایی شد. مجسمه در همان مکانی نصب شد که در زمان درگیری های نظامی اوت ۲۰۰۸ تخریب شده بود.

В ۲۰۰۲ году бронзовая статуя Пушкина появилась в столице США Вашингтоне. Этот памятник стал подарком властей Москвы и был установлен на территории Университета Джорджа Вашингтона.

در سال ۲۰۰۲ از مجسمه برنزی پوشکین در واشنگتن پایتخت ایالات متحده آمریکا رونمایی شد. این هدیه از طرف مقامات مسکو بود و در محوطه دانشگاه جورج واشنگتن قرار گرفت.

Памятник русскому поэту установлен в столице Черногории Подгорице.

بنای یادبود شاعر روسی در پودگوریتسا پایتخت مونته‌نگرو نصب شده است.

В год 200-летия Пушкина памятник ему был открыт в Вене. Скульптура установлена в парке Оберлаа.

در دویستمین سالگرد تولد پوشکین از مجسمه او در وین رونمایی شد. تندیس او در پارک اوبرلا نصب شد.

В столице Эфиопии Аддис-Абебе установлен бюст Пушкина с надписью на постаменте «Нашему поэту».

در پایتخت اتیوپی آدیسا آبابا تندیس پوشکین با کتیبه "شاعر ما"، بر روی یک پایه قرار دارد.

В 1990 году в городе Нарве открыли бронзовый бюст поэта – сейчас это единственный памятник Пушкину в Эстонии. Кроме того, имя русского поэта носит и главная улица Нарвы.

در سال ۱۹۹۰ در شهر ناروا از مجسمه برنزی پوشکین رونمایی شد. در حال حاضر این تنها مجسمه پوشکین در استونی است. علاوه بر این نام شاعر روسی بر روی خیابان اصلی شهر ناروا هم گذاشته شده است.

В 1974 году памятник Пушкину открыли и в Феодосии (Крым). Известно, что в городе поэт провел два дня в 1820 году, путешествуя с Кавказа в Гурзуф.

در سال ۱۹۷۴ از مجسمه پوشکین در فئودوسیا (کریمه) رونمایی شد. واضح است که شاعر در سال ۱۸۲۰ طی سفری از قفقاز به گورزوف دو روز را در این مکان سپری کرده است.

В 2015 году в центре города Хэйхэ (Китай) установили памятник Александру Пушкину.

در سال ۲۰۱۵ در مرکز شهر هایهپی (چین) مجسمه یادبود الکساندر پوشکین نصب شد.

Ещё в 1889 году в Одессе на пожертвования горожан открыли памятник поэту.

هم چنین در سال ۱۸۸۹ از مجسمه پوشکین در اوداسا با همکاری شهروندان رونمایی شد.

زهرا حمزه نژاد، ورودی ۹۳ مقطع کارشناسی

Любите самого себя, Достопочтенный мой читатель! Предмет достойный: ничего Любезней, верно, нет его.

Александр Сергеевич Пушкин

Осень – любимое время года. А.С. Пушкина

Никакое другое время года не представлено так широко и ярко в пушкинском творчестве, как осень.

Пушкин не раз повторял, что осень – его любимое время года. Осенью он лучше всего и больше всего писал, на него находило «вдохновенье», особое состояние, «блаженное расположение духа, когда мечтания явственно рисуются перед вами, и вы обретаёте живые неожиданные слова для воплощения видений ваших, когда стихи легко ложатся под перо ваше, и звучные рифмы бегут навстречу стройной мысли» («Египетские ночи»).

Чем же так дорога осень поэту?

Пушкин в стихотворении «Осень» так говорит о своём отношении к этому времени года:

Дни поздней осени бранят обыкновенно,
Но мне она мила, читатель дорогой...

В этом стихотворении чудесными описаниями осенней природы поэт хочет заразить читателя своей особенной любовью к этому времени года, а в последних строках этого неоконченного отрывка он показывает с необычайной убедительностью и поэтичностью, как рождается в его душе вдохновение, как появляются его поэтические создания:

Унылая пора! очей очарованье!

Приятна мне твоя прощальная краса –

Люблю я пышное природы увяданье,

В багрец и в золото одетые леса,

В их сенях ветра шум и свежее дыханье,

И мглой волнистою покрыты небеса.

И редкий солнца луч, и первые морозы,

И отдалённые седой зимы угрозы...

...И мысли в голове волнуются в отваге,

И рифмы лёгкие навстречу им бегут,

И пальцы просятся к перу, перо к бумаге,

Минута – и стихи свободно потекут.

(«Осень», 1833)

Поэт умеет найти поэтические черты в увядании осенней природы: желтеющая листва деревьев окрашивается у него в багрец и золото. Это любовное восприятие её человеком, который действительно любит и умеет подметить поэтические черты осени. Недаром французский писатель Проспер Мериме отметил, что «поэзия расцветает у Пушкина из самой трезвой прозы».

Немало описаний осенней природы мы встречаем в романе «Евгений Онегин». Знакомый с детства отрывок «Уж небо осенью дышало» знакомит нас с поздней осенью в деревне. В этом отрывке есть и путник, мчащийся

پاییز فصل محبوب سال است. "الکساندر سرگیئویچ پوشکین"

هیچ موسم دیگری از سال همچون پاییز چنین گسترده و روشن در آثار پوشکین نمایش داده نشده است. پوشکین بارها تکرار کرده است که پاییز فصل محبوب اوست. او در پاییز بهتر و بیشتر از همیشه می نوشت، در پاییز نوعی «الهام» و حال ویژه ای وجود داشت آنگونه که شاعر در اثر «شب های مصر» می نویسد: «حس و حال خوبی است، وقتی رویاها به وضوح مقابلتان نقش می بندند و شما کلمات زنده و غیر منتظره ای برای تجسم بینش هایتان باز می یابید، وقتی اشعار به آسانی زیر قلمتان روان می گردند و قافیه های آهنگین به استقبال افکار موزونتان می روند».

پاییز از چه روی برای شاعر چنین ارزشمند و محبوب است؟

پوشکین از ارتباطش با این فصل سال در شعر «پاییز» چنین می نویسد: روزهای آخر پاییز را بارها و بارها شماتت می کند، حال آنکه پاییز در همه حال برای من عزیز است. خواننده عزیز...

شاعر در این شعر تمایل دارد از طریق توصیف های شگفت انگیز طبیعت پاییز، خوانندگان را به عشق ویژه خود به این زمان از سال مبتلا کند؛ اما او در سطرهای آخر این گزیده ناتمام با اعتقاد راسخ و شگفت انگیز شاعرانه خود، آنگونه که گویی در روح او زاده می شود، نشان می دهد که چگونه ظواهر شاعرانه اش خلق می شوند:

گاه دلتنگی است! چشم های دلربا!

زیبایی ابدی ات مطبوع من است...

من شیفته طبیعت باشکوه و خزان زده ات هستم...

در جنگل های ملیس به رنگ طلایی و ارغوانی ات ...

و در سایه همهمه باد پیچیده در آن و هوای طربناکش

آسمانی پوشیده از مه موج

و پرتوهای ملایم خورشید و ظهور اولین یخبندان ها

و بیم از زمستان، آن سپید موی مهجور

و افکاری که با شجاعت در سر متلاطمند...

و قافیه هایی که برای استقبال از آن در شتابند...

و انگشتانی که به پای قلم می افتند و قلمی که در سودای کاغذهاست...

دمی می گذرد... زان پس اشعار آزادانه به جریان می افتند...

("پاییز"، سال ۱۸۳۳)

شاعر سعی می کند در طبیعت خزان زده پاییز ویژگی های شاعرانه بیابد: برگ زرد شده درختان که به رنگ طلایی و ارغوانی در می آیند. این درک عاشقانه انسانی است که حقیقتاً شیفته پاییز است و می داند چگونه به ویژگی های شاعرانه ی آن نگاه کند. جای تعجب نیست اگر پروسپه مریمه نویسنده فرانسوی اشاره می کند: «شعر از نثر پوشکین با هوشیاری شکوفا می شود». ما بسیاری از توصیفات طبیعت پاییزی را در رمان «یوگنی آنگین» مشاهده می کنیم. اثر «آسمان در پاییز نفس می کشد» گزیده ای است که برای ما از دوران کودکی آشناست و ما را با روزهای آخر پاییزی در روستا آشنا می کند. در این اثر مسافری هست که هراسان از گرگ به سرعت با تمام وجود روی اسب می تازد، چوپانی که در رنج تابستانی کار می کند، دختری روستایی که پشت یک چرخ نخ ریزی آواز می خواند و پسر بچه هایی که با اسکیت هایشان روی یخ بازی می کنند.

آسمان، پاییز را نفس می کشد ...

پرتوهای خورشید با ملایمت می درخشند...

و روز کوتاه می شود...

Man

جنگل های انبوه اسرار آمیز
با آوایی حزن آلود عریان می شوند...

مه دشت ها را فرا گرفته ...

کاروانی پر سرو صدا از غازها که رهسپار جنوب می شوند: نزدیک می
شوند، گاهی بس ملال انگیز فرا می رسد.

ماه نوامبر در حیات خانه رخ نمایانده است.

(بخش ۴ قطعه/بند ۴۰)

در گزیده دیگری از این رمان مشهور حس های دیگری به معرض نمایش
در آمده است. در آن بخش نیز درباره پاییز سخن گفته شده است، اما
نه به طور مستقیم، تنها تجسم ساده و مستقیمی از تصاویر طبیعت و
افرادی که ارتباط تنگاتنگی با طبیعت زنده دارند، توصیف شده است.
در این گزیده، خود طبیعت چونان شاعری انسانی است که به گونه ای
استعاره در قالب موجودی زنده نمایش داده شده است.

پاییز رنگ طلایی به خود گرفت...

طبیعت ناشکیبا و رنگ پریده، بس باشکوه بسان یک قربانی^۱ آراسته
شده است.

(بخش ۷/بند ۲۹)

در حقیقت پوشکین در پاییز با هجوم موجی بی سابقه از انرژی روبرو می
شد. نبوغ و خلاقیت بی نظیر و شگفت آور شاعر در اثر «پاییز بولدن» در
سال ۱۸۳۰ ظاهر شد. در تمام تاریخ ادبیات جهان غیرممکن است مثال
دیگری بتوان یافت که نویسنده طی ۳ ماه چنین تعدادی از آثار عالی را
خلق کرده باشد. پوشکین همزمان با اثر معروف «پاییز بولدن»، فصل ۸
و ۹ رمان «یوگنی انگین» را به اتمام رسانده بود و «قصه های بلکین»،
چهار «تراژدی کوچک»، «شوالیه آزمند»، «میهمان سنگی»، «موتزارت
و سالیری» و «جشن در روزگار طاعون»، «تاریخ روستای گاریخینو»،
«داستان کشیش و کارگش بالدا»، حدود ۳۰ شعر (از جمله شیطان،
عجایب، شوخی، نژاد من) چندین مقاله و یادداشت های انتقادی نوشته
بود. «پاییز بولدن» یکی از آثار اوست که می تواند نام شاعر را جاودان
و ابدی سازد.

پوشکین در فصل پاییز حدود سه ماه در شهر بولدن زندگی کرد. وی در
آنجا نتایج افکار و ایده های سال های پیش را جمع آوری کرده و به گونه
ای ویژه موضوعات جدید را توضیح داده است.

شاعر دو بار دیگر از بولدن (در سال های ۱۸۳۳ و در ۱۸۳۴) آن هم در
پاییز بازدید کرده است و این ملاقات ها تاثیر قابل توجهی در آثار ادبی
او به جای گذاشته است. اما اثر معروف «پاییز بولدن» در سال ۱۸۳۰ در
زندگی هنری شاعر غیرقابل تکرار بود.

۱ نذری

ся во весь дух на коне, испугавшись волка, и пастух,
отработавший в летнюю страду, и деревенская девуш-
ка, поющая за прялкой, и мальчишки, катающиеся на
коньках по замёрзшей речке.

Уж небо осенью дышало,

Уж реже солнышко блистало,

Короче становился день,

Лесов таинственная сень

С печальным шумом обнажалась,

Ложился на поля туман,

Гусей крикливых караван

Тянулся к югу: приближалась

Довольно скучная пора;

Стоял ноябрь уж у двора.

(Глава IV, строфа XL)

Другой отрывок из знаменитого романа проникнут
иным настроением. В нём тоже говорится об осени, но
здесь нет прямого, простого изображения картин при-
роды и образов людей, тесно связанных с жизнью при-
роды. В этом отрывке сама природа поэтически очело-
вечена, иносказательно представлена в образе живого
существа.

...Настала осень золотая,

Природа трепетна, бледна,

Как жертва, пышно убрана...

(Глава VII, строфа XXIX)

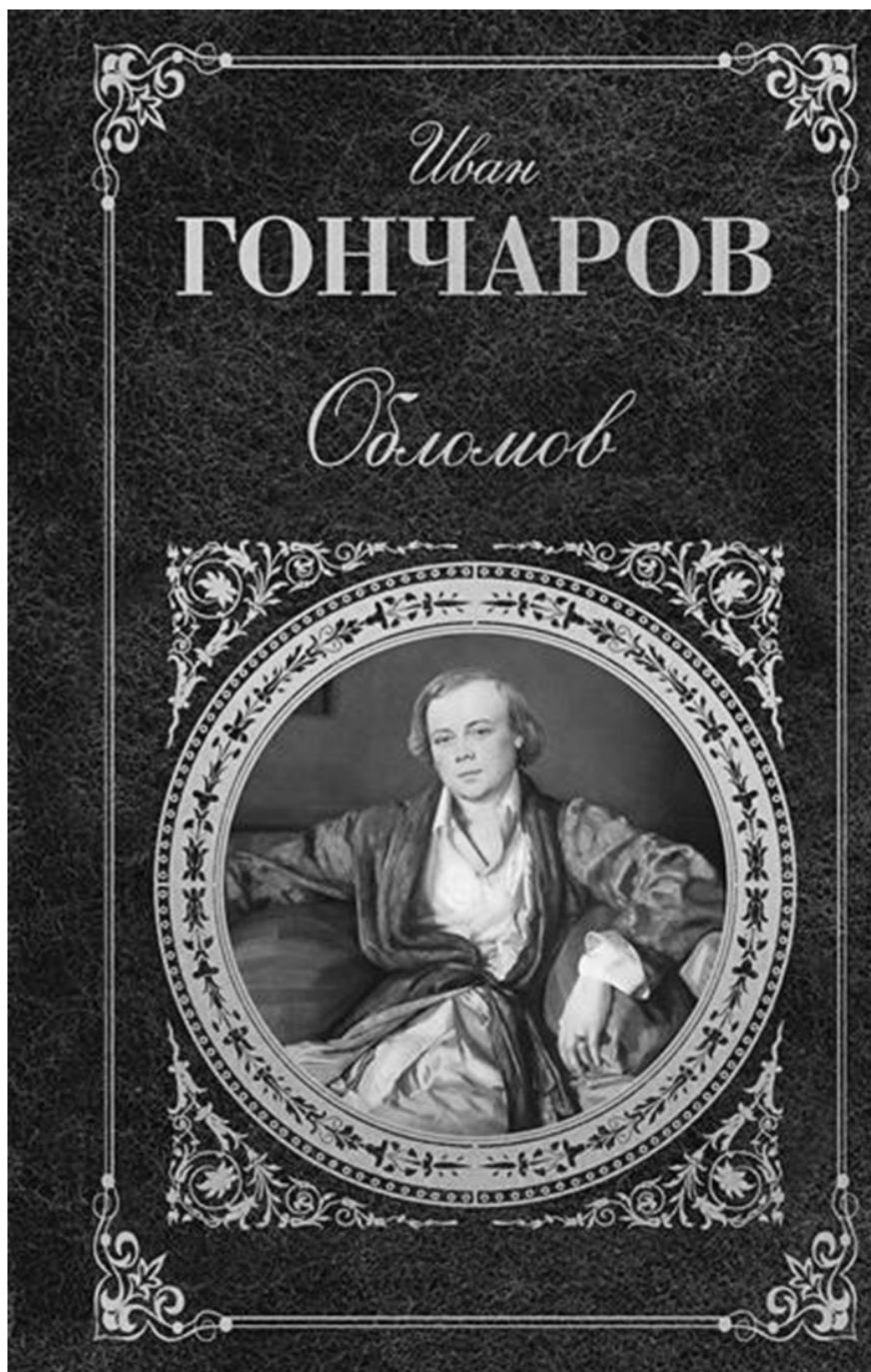
Действительно, осенью А.С.Пушкин испытывал не-
обычайный прилив сил. Необыкновенным подъёмом
и размахом творческого гения поэта ознаменовалась
Болдинская осень 1830 года. В истории всей мировой
литературы невозможно привести другой пример, ког-
да за три месяца писатель создал бы такое количество
прекрасных произведений. В эту знаменитую «болдин-
скую осень» Пушкин закончил VIII и IX главы романа
«Евгений Онегин», написал «Повести Белкина», четы-
ре «маленьких трагедии» («Скупой рыцарь», «Моцарт
и Сальери», «Каменный гость», «Пир во время чумы»),
«Историю села Горюхино», «Сказку о попе и работнике
его Балде» около 30 стихотворений (в том числе такие,
как «Бесы», «Элегия», «Шалость», «Моя родослов-
ная»), несколько критических статей и заметок. Произ-
ведения одной «болдинской осени» могли бы увекове-
чить имя поэта.

Пушкин прожил в Болдине в эту осень около трёх меся-
цев. Здесь он провёл итоги дум и замыслов предшеству-
ющих лет и наметил, особенно в прозе, новые темы.

В Болдине поэт побывает ещё два раза (в 1833 и в 1834
гг.), тоже осенью. И эти посещения оставили замет-
ный след в его творчестве. Но знаменитая «болдинская
осень» 1830 года осталась неповторимой в творческой
изни поэта.

В любви нет покоя, и она движется все куда-то вперед, вперед.
Иван Александрович Гончаров

Обломов

Жанр: Социально-психологический роман
Автор: И. А. Гончаров
Язык: русский
Дата первой публикации: ۱۸۵۹
Сюжет

Главной темой романа можно считать стремление к идеалу, совершенству в жизни, в душе человека.
Это роман о человеке, борющемся с самим собой. На

آبلاموف

موضوع: رمان اجتماعی - روانشناسی
نویسنده: ایوان الکساندروویچ گانچاروف
زبان: روسی
تاریخ اولین انتشار: ۱۸۵۹

می توان موضوع اصلی رمان را میل به آرمان، دستیابی به کمال در زندگی و در روح یک فرد دانست.
این رمان درباره مردی است که دچار خود درگیریست. سر راهش همیشه موانع و سختی های زیادی به وجود می آید: او از بیکاری خود

Oblo

его пути постоянно возникают препятствия и трудности: он страдает от своего же бездействия .

Основная сюжетная линия романа взаимоотношения Ильи Обломова и Ольги Ильинской. Его друг Андрей Штольц хочет спасти Обломова от разрушительной лени и знакомит Илью с Ольгой.

Андрей надеется, что она вернёт друга к активной жизни. В нём просыпаются сильные чувства. Они с Ольгой полюбили друг друга. Однако чувство любви было для Обломова кратковременной вспышкой.

А любовь стала превращаться в какую-то обязанность. В его душе появились сомнения. И тогда он пишет Ольге письмо, в котором прощается с ней: «Прощайте, ангел, улетайте скорее, как испуганная птичка улетает с ветки где села ошибкой...». Разрыв между влюблёнными был естественным. они были очень разными натурами.

Пройдут годы, и в жизни Ильи Ильича появится другая женщина- Агафья Матвеевна Пшеницына. Обломов полюбил Агафью. она не была так красива, как Ольга, но доброта её сердца, забота о нём заменили ему красоту.

Они поженились любовь между ними была тихая и спокойная, без особой страсти.

رنج می برد. داستان اصلی این رمان ارتباط بین ایلیا آبلاموف و اولگا ایلینسکایا است. دوست او آندری می خواهد آبلاموف را از تنبلی مخرب نجات دهد و ایلیا را با اولگا آشنا کند.

آندری امیدوار است که او دوست خود را به زندگی فعال برگرداند و احساس قوی در او بیدار شود. او و اولگا همدیگر را دوست دارند. با این

حال احساس عشق برای آبلاموف کوتاه مدت بود.

اما عشق به نوعی به وظیفه تبدیل می شود. در او دودلی و تردید وجود داشت. به همین دلیل او نامه ای به اولگا می نویسد که در آن با او خداحافظی می کند: ((خداحافظ، فرشته، مانند پرنده ای وحشت زده از شاخه ای که به اشتباه روی آن نشسته، پرواز می کند، به سرعت پرواز کن...)). اختلاف بین عاشقان طبیعی بود. آن ها بسیار متفاوت بودند.

سال ها گذشت و در زندگی ایلیا ایلیچ زن دیگری به نام آگافیا ماتویونا ظاهر می شود. آبلاموف عاشق آگافیا می شود. او مانند اولگا زیبا نبود. اما مهربانی ذاتی اش و توجه به او، جایگزین زیبایی اش شد. آن ها ازدواج کردند.

عشق بین آن ها آرام و بی سرو صدا و بدون شوق خاصی بود.

آن سال هواي پاييز *В тот год осенняя погода*

آن سال هواي پاييز *В тот год осенняя погода*

بسی طولانی بود، *Стояла долго на дворе،*

چشم انتظار زمستان، چشم انتظار طبیعت بود. *Зимы ждала, ждала природа.*

برف تنها در ژانویه *Снег выпал только в январе*

در ثلثی از شب می بارید. *На третье в ночь.*

پس از برخاستن زود به بخام *Проснувшись рано،*

در صبح، تاتیاناز پنجره مگر است *В окно увидела Татьяна*

حیاط سفید از برف را، *Поутру побелевший двор،*

دیوار را، شیروانی و حصار را *Куртины, кровли и забор،*

تلا لونه نور را بر شیشه ها، *На стеклах легкие узоры،*

درختان را در زمستانی نقره کون، *Деревья в зимнем серебре،*

زاغچه های شاد در حیاط *Сорок веселых на дворе*

و کوه های به آرامی پوشیده شده *И мягко устланные горы*

فصل زمستان با فرش درخشان. *Зимы блистательным ковром.*

همه چیز در اطراف روشن و سپید است. *Все ярко, все бело кругом.*

Самое важное в жизни слова. Из-за них люди шли на костры.

Михаил Михайлович Зощенко

Михаил Михайлович Зощенко

Михаил Михайлович Зощенко — известный русский писатель XX века. Писал рассказы, короткие повести, драматические произведения в жанре сатиры и фельетоны.

Он родился в Петербурге. Семья была не богатая, но образованная и интеллигентная. Отец — художник, мать — писательница и восемь человек детей. Все дети получили хорошее образование.

Свой первый рассказ М. М. Зощенко написал в 1907 году. После окончания гимназии в 1914 году он поступил на юридический факультет Петербургского университета. Но началась Первая мировая война, и учёбу пришлось оставить. В 1915 году М. М. Зощенко ушёл на фронт. Участвовал во многих боях, был ранен. Его наградили четырьмя боевыми орденами.

С 1920 года он начал заниматься литературной деятельностью. В 1922 году вышла его первая книга рассказов. К середине 1920-х годов Зощенко стал одним из самых популярных писателей. С особым талантом он писал рассказы для детей. В этих рассказах писатель сумел показать атмосферу детства, добра и любви. С 1922 по 1946 год его книги издавали почти 100 раз, в том числе собрание сочинений в пяти томах. В сороковые годы писатель много работал для театров, писал комедии.

В жизни писателя было много трудностей. Но он остался жизнерадостным человеком. В рассказах Зощенко много весёлого и доброго. Он умел на всё смотреть с улыбкой и хотел научить этому других.

میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو

میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو نویسنده ی مشهور روسی در قرن ۲۰ است. او داستان و قصه های کوتاه و آثار دراماتیک در سبک هجو و فکاهی می نوشت. او در سنت پیترزبورگ چشم به جهان گشود. خانواده ی فقیر و در عین حال با سواد و روشن فکری داشت. پدر هنرمند و مادر نویسنده و ۸ فرزند. همه ی فرزندان به خوبی تحصیل کردند.

میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو اولین داستان خود را در سال ۱۹۰۷ نوشت. پس از اتمام دبیرستان در سال ۱۹۱۳ وارد دانشکده ی حقوق دانشگاه سنت پیترزبورگ شد. اما جنگ جهانی اول آغاز شد و ناگزیر شد آموزش را رها کند. در سال ۱۹۱۵ میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو به جبهه رفت. او در جنگ های زیادی شرکت کرد و مجروح شد. به او چهار نشان شجاعت اعطاء کردند.

از سال ۱۹۲۰ فعالیت ادبی خود را آغاز کرد. در سال ۱۹۲۲ نخستین کتاب داستان های او به چاپ رسید. حدود اواسط سال ۱۹۲۰ میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو یکی از محبوب ترین نویسندگان شد. او با استعداد خاصی برای کودکان داستان می نوشت. او در این داستان ها توانسته است فضای کودک، مهربانی و عشق را به تصویر بکشد. از سال ۱۹۲۲ تا ۱۹۴۶ کتاب های او از جمله مجموعه آثار در ۵ جلد حدود ۱۰۰ بار به چاپ رسید. در طی ۴۰ سال نویسنده بسیار کار کرد و برای تئاترها کمدی می نوشت. در زندگی نویسنده سختی های فراوانی وجود داشت اما وی فرد زنده دلی باقی ماند. داستان های میخائیل میخائیلوویچ زاشینکو سرشار از مهربانی و شادمانی ست. او می توانست با لبخند به همه نگاه کند و می خواست این را به دیگران نیز بیاموزد.

Одна из основ писательства хорошая память.
К. Паустовский

Старый повар

В один из зимних вечеров 1786 года на окраине Вены в маленьком деревянном доме умирал слепой старик — бывший повар графини Тун. Собственно говоря, это был даже не дом, а ветхая сторожка, стоявшая в

آشپز سالخورده

شبی از شب های زمستانی سال ۱۷۸۶ حوالی شهر وین، پیرمردی که آشپز سابق کنتس بود و از بیماری سختی رنج می برد، در خانه ای حقیر و قدیمی سر بر بالین نهاده بود. در واقع خانه که نمی توان گفت؛ بیشتر به کلبه ای محقر در انتهای یک باغ می مانست. باغی انباشته از شاخه

глубине сада. Сад был завален гнилыми ветками, сбитыми ветром. При каждом шаге ветки хрустели, и тогда начинал тихо ворчать в своей будке цепной пёс. Он тоже умирал, как и его хозяин, от старости и уже не мог лаять.

Несколько лет назад повар ослеп от жара печей. Управляющий графини поселил его с тех пор в сторожке и выдавал ему время от времени несколько флоринов.

Вместе с поваром жила его дочь Мария, девушка лет восемнадцати. Всё убранство сторожки составляли кровать, хромые скамейки, грубый стол, фаянсовая посуда, покрытая трещинами, и, наконец, клавесин — единственное богатство Марии.

Клавесин был такой старый, что струны его пели долго и тихо в ответ в ответ на все возникавшие вокруг звуки. Повар, смеясь, называл клавесин «сторожем своего дома». Никто не мог войти в дом без того, чтобы клавесин не встретил его дрожащим, старческим гулом.

Когда Мария умыла умирающего и надела на него холодную чистую рубаху, старик сказал:

— Я всегда не любил священников и монахов. Я не могу позвать исповедника, между тем мне нужно перед смертью очистить свою совесть.

— Что же делать? — испуганно спросила Мария.

— Выйди на улицу, — сказал старик, — и попроси первого встречного зайти в наш дом, чтобы исповедать умирающего. Тебе никто не откажет.

— Наша улица такая пустынная... — прошептала Мария, накинула платок и вышла.

Она пробежала через сад, с трудом открыла заржавленную калитку и остановилась. Улица была пуста. Ветер нес по ней листья, а с тёмного неба падали холодные капли дождя.

Мария долго ждала и прислушивалась. Наконец ей показалось, что вдоль ограды идёт и напевает человек. Она сделала несколько шагов ему навстречу, столкнулась с ним и вскрикнула. Человек остановился и спросил:

— Кто здесь?

Мария схватила его за руку и дрожащим голосом передала просьбу отца.

— Хорошо, — сказал человек спокойно. — Хотя я не священник, но это всё равно. Пойдёмте.

Они вошли в дом. При свече Мария увидела худого маленького человека. Он сбросил на скамейку мокрый плащ. Он был одет с изяществом и простотой — огонь свечи поблёскивал на его чёрном камзоле, хрустальных пуговицах и кружевном жабо.

Он был ещё очень молод, этот незнакомец. Совсем мальчишески он тряхнул головой, поправил напудренный парик, быстро придвинул к кровати табурет, сел и, наклонившись, пристально и весело посмотрел в лицо умирающему.

— Говорите! — сказал он. — Может быть, властью, данной мне не от бога, а от искусства, которому я слу-

хай поспешив, что в то время в саду проросли ветки, сбитые ветром. При каждом шаге ветки хрустели, и тогда начинал тихо ворчать в своей будке цепной пёс. Он тоже умирал, как и его хозяин, от старости и уже не мог лаять.

Несколько лет назад повар ослеп от жара печей. Управляющий графини поселил его с тех пор в сторожке и выдавал ему время от времени несколько флоринов. Вместе с поваром жила его дочь Мария, девушка лет восемнадцати. Всё убранство сторожки составляли кровать, хромые скамейки, грубый стол, фаянсовая посуда, покрытая трещинами, и, наконец, клавесин — единственное богатство Марии.

Клавесин был такой старый, что струны его пели долго и тихо в ответ в ответ на все возникавшие вокруг звуки. Повар, смеясь, называл клавесин «сторожем своего дома». Никто не мог войти в дом без того, чтобы клавесин не встретил его дрожащим, старческим гулом.

Когда Мария умыла умирающего и надела на него холодную чистую рубаху, старик сказал:

— Я всегда не любил священников и монахов. Я не могу позвать исповедника, между тем мне нужно перед смертью очистить свою совесть.

— Что же делать? — испуганно спросила Мария.

— Выйди на улицу, — сказал старик, — и попроси первого встречного зайти в наш дом, чтобы исповедать умирающего. Тебе никто не откажет.

— Наша улица такая пустынная... — прошептала Мария, накинула платок и вышла.

Она пробежала через сад, с трудом открыла заржавленную калитку и остановилась. Улица была пуста. Ветер нес по ней листья, а с тёмного неба падали холодные капли дождя.

Мария долго ждала и прислушивалась. Наконец ей показалось, что вдоль ограды идёт и напевает человек. Она сделала несколько шагов ему навстречу, столкнулась с ним и вскрикнула. Человек остановился и спросил:

— Кто здесь?

Мария схватила его за руку и дрожащим голосом передала просьбу отца.

— Хорошо, — сказал человек спокойно. — Хотя я не священник, но это всё равно. Пойдёмте.

Они вошли в дом. При свече Мария увидела худого маленького человека. Он сбросил на скамейку мокрый плащ. Он был одет с изяществом и простотой — огонь свечи поблёскивал на его чёрном камзоле, хрустальных пуговицах и кружевном жабо.

Он был ещё очень молод, этот незнакомец. Совсем мальчишески он тряхнул головой, поправил напудренный парик, быстро придвинул к кровати табурет, сел и, наклонившись, пристально и весело посмотрел в лицо умирающему.

— Говорите! — сказал он. — Может быть, властью, данной мне не от бога, а от искусства, которому я слу-

жу, я облегчу ваши последние минуты и сниму тяжесть с вашей души.

— Я работал всю жизнь, пока не ослеп, — прошептал старик. — А кто работает, у того нет времени грешить. Когда заболела чахоткой моя жена — её звали Мартой — и лекарь прописал ей разные дорогие лекарства и приказал кормить её сливками и винными ягодами и поить горячим красным вином, я украл из сервиза графини Тун маленькое золотое блюдо, разбил его на куски и продал. И мне тяжело теперь вспоминать об этом и скрывать от дочери: я её научил не трогать ни пылинки с чужого стола.

— А кто-нибудь из слуг графини пострадал за это? — спросил незнакомец.

— Клянусь, сударь, никто, — ответил старик и заплакал. — Если бы я знал, что золото не поможет моей Марте, разве я мог бы украсть!

— Как вас зовут? — спросил незнакомец.

— Иоганн Мейер, сударь.

— Так вот, Иоганн Мейер, — сказал незнакомец и положил ладонь на слепые глаза старика, — вы невинны перед людьми. То, что вы совершили, не есть грех и не является кражей, а, наоборот, может быть зачтено вам как подвиг любви.

— Аминь! — прошептал старик.

— Аминь! — повторил незнакомец. — А теперь скажите мне вашу последнюю волю.

— Я хочу, чтобы кто-нибудь позаботился о Марии.

— Я сделаю это. А еще чего вы хотите?

Тогда умирающий неожиданно улыбнулся и громко сказал:

— Я хотел бы ещё раз увидеть Марту такой, какой я встретил её в молодости. Увидеть солнце и этот старый сад, когда он зацветет весной. Но это невозможно, сударь. Не сердитесь на меня за глупые слова. Болезнь, должно быть, совсем сбילה меня с толку.

— Хорошо, — сказал незнакомец и встал. — Хорошо, — повторил он, подошёл к клавишину и сел перед ним на табурет. — Хорошо! — громко сказал он в третий раз, и внезапно быстрый звон рассыпался по сторожке, как будто на пол бросили сотни хрустальных шариков. — Слушайте, — сказал незнакомец. — Слушайте и смотрите.

Он заиграл. Мария вспоминала потом лицо незнакомца, когда первый клавиш прозвучал под его рукой. Необыкновенная бледность покрыла его лоб, а в потемневших глазах качался язычок свечи.

Клавишин пел полным голосом впервые за многие годы. Он наполнял своими звуками не только сторожку, но и весь сад. Старый пёс вылез из будки, сидел, склонив голову набок, и, насторожившись, тихонько помахивал хвостом. Начал идти мокрый снег, но пёс только потряхивал ушами.

— Я вижу, сударь! — сказал старик и приподнялся на кровати. — Я вижу день, когда я встретился с Мартой

هیچگاه حتی به قدر ذره ای به اموال دیگران دستبرد نزنند.

— ناشناس پرسید: آیا کسی از خدمتکاران برای این کار مواخذه شد؟

— پیرمرد گفت: قسم می خورم هیچکس آقا و شروع به گریه کرد. اگر می دانستم که آن بشقاب طلا کمکی به مارتای من نمی کند، هیچگاه آن را بر نمی داشتم.

— ناشناس پرسید: نام شما چیست؟

— یوگان مییر آقا.

— او در حالی که دستانش را روی چشم های نابینای پیرمرد قرار می داد، گفت: پس چنین است یوگان مییر! شما در برابر انسان ها گناهی مرتکب نشده اید. کاری که شما انجام داده اید نه تنها گناه و دزدی نیست بلکه شاید بتوان از آن به عنوان شاهکار عشق نام برد.

پیرمرد زمزمه کرد: آمین!

و ناشناس نیز تکرار کرد: آمین. حال آخرین خواسته های خود را به من بگویید.

— می خواهم کسی از دخترم مراقبت کند.

— من این کار را خواهم کرد، دیگر چه می خواهید؟

— در این لحظه لبخند غیرمنتظره ای روی لبان پیرمرد نقش بست و با صدای بلند گفت: می خواهم باری دیگر مارتا را همانطور که در جوانی دیدم، ببینم. خورشید و این باغ قدیمی را، همانطور که در بهار شکوفا می شود، اما خود می دانم که امکان پذیر نیست آقا. مرا بابت این سخنان احمقانه ببخشید. این بیماری مرا کاملاً از پا انداخته است.

ناشناس گفت: بسیار خب و ایستاد. تکرار کرد بسیار خب و به سمت پیانو رفت و مقابل آن روی چهارپایه نشست.

برای بار سوم با صدای بلندتر گفت: بسیار خب و به ناگاه صدای پیانو چنان در اتاق طنین انداز شد که گویی صداها گوی بلورین را بر زمین افکنده اند.

ناشناس گفت: گوش کنید... گوش کنید و نگاه کنید...

او شروع به نواختن کرد. ماریا بعدها نیز چهره ی ناشناس را درست همانند وقتی که اولین کلید پیانو زیر دستان او به صدا در آمد به یاد می آورد. رنگ پریدگی ای غیر طبیعی از پیشانی وی نمایان بود و در چشمان تاریکش شعله ی شمع به لرزه در آمده بود.

پیانو پس از سال های طولانی برای اولین بار با صدایی رسا نواخته شد. آوای آن نه تنها در خانه، که در کل باغ پیچیده بود. سگ پیر بیرون از لانه ی خود نشست و همانطور که سرش را به یک طرف خم کرده بود، دمش را به آرامی تکان می داد. برف شروع به باریدن کرد. با این حال سگ فقط گوش هایش را تکان می داد.

— پیرمرد روی تخت نشست و گفت: من می بینم آقا. روزی را می بینم که برای اولین بار با مارتا ملاقات کردم و او از خجالت کوزه ی لبریز از شیر را شکست. زمستان بود، آسمان بر فراز کوه ها چون شیشه ای آبی، شفاف بود و مارتا می خندید.

همانطور که به صدای پیانو گوش می داد تکرار کرد: می خندید.

ناشناس در حالی که به پنجره ی تاریک نگاه می کرد، به نواختن ادامه داد.

پرسید: اکنون شما چیزی می بینید؟

پیرمرد در حالی که سکوت کرده بود، با دقت گوش فرا می داد.

— ناشناس به سرعت گفت: به راستی شما نمی بینید؟

که شب از سیاهی آرام آرام به روشنی می گراید و نور گرمی از اوج آسمان برمی تابد، روی شاخه های قدیمی درخت شما شکوفه های سفید می رویند... فکر می کنم شکوفه های درخت سیب اند، گرچه از پشت پنجره شبیه لاله های بزرگ به نظر می رسند. می بینید: اولین پرتو روی حصارهای سنگی افتاده و آن را گرم کرده و از آن بخار بلند می شود و آسمان که اوج می گیرد، که آبی ترین است و وسعتش بی انتهاست؛ دسته هایی از پرندگان بر فراز شهر قدیمی مان وین، به سمت شمال پرواز می کنند...

پیرمرد فریاد زد: من همه این ها را می بینم!

Man

и она от смущения разбила кувшин с молоком. Это было зимой, в горах. Небо стояло прозрачное, как синее стекло, и Марта смеялась. Смеялась, — повторил он, прислушиваясь к журчанию струн.

Незнакомец играл, глядя в чёрное окно.

— А теперь, — спросил он, — вы видите что-нибудь? Старик молчал, прислушиваясь.

— Неужели вы не видите, — быстро сказал незнакомец, не переставая играть, — что ночь из чёрной сделалась синей, а потом голубой, и тёплый свет уже падает откуда-то сверху, и на старых ветках ваших деревьев распускаются белые цветы. По-моему, это цветы яблони, хотя отсюда, из комнаты, они похожи на большие тюльпаны. Вы видите: первый луч упал на каменную ограду, нагрел её, и от неё поднимается пар. Это, должно быть, высыхает мох, наполненный растаявшим снегом. А небо делается всё выше, всё синее, всё великолепнее, и стаи птиц уже летят на север над нашей старой Веной.

— Я вижу всё это! — крикнул старик.

Тихо проскрипела педаль, и клавишин запел торжественно, как будто пел не он, а сотни ликующих голосов.

— Нет, сударь, — сказала Мария незнакомцу, — эти цветы совсем не похожи на тюльпаны. Это яблони распустились за одну только ночь.

— Да, — ответил незнакомец, — это яблони, но у них очень крупные лепестки.

— Открой окно, Мария, — попросил старик.

Мария открыла окно. Холодный воздух ворвался в комнату. Незнакомец играл очень тихо и медленно.

Старик упал на подушки, жадно дышал и шарил по одеялу руками. Мария бросилась к нему. Незнакомец перестал играть. Он сидел у клавишины не двигаясь, как будто заколдованный собственной музыкой.

Мария вскрикнула. Незнакомец встал и подошёл к кровати. Старик сказал, задыхаясь:

— Я видел всё так ясно, как много лет назад. Но я не хотел бы умереть и не узнать... имя. Имя!

— Меня зовут Вольфганг Амадей Моцарт, — ответил незнакомец.

Мария отступила от кровати и низко, почти касаясь коленом пола, склонилась перед великим музыкантом. Когда она выпрямилась, старик был уже мёртв. Заря разгоралась за окнами, и в её свете стоял сад, засыпанный цветами мокрого снега.

пдал бе آرامى صدایى خشدار سرداد و پيانو پیروزمندانه شروع به آواز کرد... گویی صدای او نبود، بلکه صدای صدا تشویق کننده بلند شده بود. _ ماریا به ناشناس گفت: نه آقا... این ها اصلا شبیه گل های لاله نیستند. این ها شکوفه های سیبی هستند که یکشنبه شکفته اند.

- ناشناس تایید کرد: آری این ها سیب هستند اما گلبرگ های بسیار بزرگی دارند.

_ پیرمرد گفت: ماریا پنجره را باز کن!

ماریا پنجره را گشود و هوای سردی اتاق را پر کرد. ناشناس همچنان با صدایی بسیار آرام و ملایم می نواخت.

پیرمرد در حالی که به سختی نفس می کشید، روی بالشت افتاد. ماریا به سمت او دوید. مرد ناشناس نواختن را متوقف کرد؛ او بدون حرکت نزدیک پیانو نشست. گویی مسحور موسیقی اش شده بود.

ماریا از ترس فریاد زد. ناشناس ایستاد و به تخت نزدیک شد...

پیرمرد در حالی که نفس اش به تنگ آمده بود گفت: همه چیز را همچون سال های بسیار دور آشکارا دیدم. اما ای کاش قبل از مرگم نام شما را بدانم.

_ ناشناس پاسخ داد: نام من ولفگانگ آمادی موتزارت است.

ناگهان ماریا از تخت دور شد و به موسیقیدان بزرگ تعظیم کرد. وقتی سر بلند کرد پیرمرد دیگر چشم از جهان فرو بسته بود. سپیده دم از پس پنجره پدیدار شد و باغ را که با گل های برفی پوشیده شده بود روشنی بخشید.

Суп овощной

- 3 стакана воды
- 3 картофелины
- 3ст ложки зеленого горошка
- 1 морковь
- ½ небольшого кочана цветной капусты
- небольшой кусок корня лука-порей
- 1 ст ложка сливочного масла
- 2 ст ложки сметаны
- Соль по вкусу
- Зелень укропа и петрушки

Очистите и промойте овощи. в кипящуюводу опустите картофель, нарезанный кубиками, зеленый горошек, цветную капусту. слегка поджарьте на сливочном масле нарезанные морковь и лук-порей. тоже положите в воду. посолите. варите до готовности овощей на небольшом огне. подавайте, заправив сметаной и посыпав зеленью.

سوپ سبزیجات

- ۳ لیوان آب
- ۳ عدد سیب زمینی
- ۳ ق.غ. نخود سبز
- ۱ عدد هویج
- نصف یک گل کلم متوسط
- تعدادی تره فرنگی کوچک
- ۱ ق.غ. کره
- ۲ ق.غ. خامه ترش
- نمک به مقدار لازم
- سبزیجات برای تزئین و جعفری

سبزیجات را پاک کنید و بشویید. سیب زمینی های مکعبی خرد شده، نخود سبز و گل کلم را درون آب جوش بیاندازید. هویج خرد شده و پیاز فرنگی را در کره کمی تفت دهید و به آب اضافه کنید. نمک بزنید. سبزیجات را با شعله ی متوسط بپزید. غذا را بکشید و با خامه ترش روی آن را پر کرده و با سبزیجات تزئین کنید.

365 лучших рецептов منبع: کتاب

ترنم اداوی، ورودی ۹۴ مقطع کارشناسی

Суп Томатный

- Ингредиенты
- 2 стакана воды
- 2 больших помидора
- 1 морьковь
- 1/4 репы
- 1/4 луковицы
- Петрушка
- 1 ст. Ложка манной крупы
- 1 ст. Ложка сметаны или 1/4 стакана сливок
- Соль по вкусу

Морковь, репу, петрушку и лук мелко нарежьте, залейте водой и варите 30 минут. Ошпарьте помидоры кипятком, снимите с них шкурку, очистите от семян, мелко нарубите. Добавьте помидоры к овощам, а когда все закипит, засыпьте манную крупу и варите при слабом кипении 7 минут. Посолите. В готовый суп добавьте сливки или сметану по вкусу, посыпьте зеленью и подайте с гренками.

سوپ گوجه فرنگی

- مواد لازم
- ۲ استکان آب
- ۲ عدد گوجه فرنگی بزرگ
- ۱ عدد هویج
- ۱/۴ شلغم
- ۱/۴ پیاز
- جعفری

یک قاشق غذاخوری بلغور ریز
یک قاشق غذا خوری خامه ترش یا ۱/۴ استکان سرشیر
نمک به مقدار لازم

هویج، شلغم، جعفری و پیاز را ریز ریز کرده، آب را اضافه کنید و بگذارید به مدت ۳۰ دقیقه بجوشد. گوجه فرنگی را درون آب جوش گذاشته تا وقتی بتوان پوستش را جدا کرد، سپس دانه هایش را جدا می کنیم و در آخر گوشت گوجه فرنگی را ریز ریز کرده و به مواد اصلی اضافه می کنیم تا با هم پخته شوند. در این جا بلغور را هم به مواد اضافه می کنیم تا در حرارت پایین تری برای هفت دقیقه با مواد پخته شود، اکنون به میزان دلخواه نمک به سوپ اضافه کنید. سوپ آماده است حالا برای مزه دار شدن خامه ترش یا سرشیر را اضافه کنید و مقداری گیاه جعفری برای تزئین روی سوپ بریزید و با نان تست میل کنید.

365 лучших рецептов منبع: کتاب

آناهیتا دیناروند، ورودی ۹۴ مقطع کارشناسی

Названия магазинов.

1. Магазин, где продаётся мясо, сыр, колбаса
2. Магазин, где продаются туфли, сапоги, ботинки
3. Магазин, где продаются лыжи, ролики, коньки
4. Магазин, где продаются подарки
5. Магазин, где продаются перчатки, расчёски, ленты, гребёнки, нитки
6. Магазин, где продаются молочные продукты
7. Магазин, где продаётся хлеб, булка, выпечка
8. Магазин, где продаются духи, одеколоны, крема
9. Магазин, где продаются чай, сахар, кофе, мука, крупы
10. Магазин, где продаются костюмы, пальто, свитера, блузки
11. Магазин, где продаются краски, лаки, обои, кисти, посуда

